

ഒന്നു ഞാൻ ചെയ്യുന്നു സാക് പുനൻ

‘എങ്കിലും എനിക്കു ലാഭമായിരുന്നത് ഒക്കെയും ഞാൻ ക്രിസ്തു നിമിത്തം ചേതം എന്നു എണ്ണിയിരിക്കുന്നു. അത്രയുമല്ല എന്റെ കർത്താവായ ക്രിസ്തുയേശുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരിജ്ഞാനത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ നിമിത്തം ഞാൻ ഇപ്പോഴും എല്ലാം ചേതം എന്ന് എണ്ണുന്നു. ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനെ നേടേണ്ടതിനും ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിന്നുള്ള എന്റെ സ്വന്ത നീതിയല്ല ക്രിസ്തുവിങ്കലുള്ള വിശ്വാസം മൂലം ദൈവം വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു നൽകുന്ന നീതി തന്നെ ലഭിച്ച് അവനിൽ ഇരിക്കേണ്ടതിനും അവന്റെ മരണത്തോട് അനുരൂപപ്പെട്ടിട്ട് അവനേയും അവന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെ ശക്തിയേയും അവന്റെ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മയേയും അനുഭവിച്ചറിയേണ്ടതിനും ഇങ്ങനെ വല്ല വിധേനയും മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽ നിന്നുള്ള പുനരുത്ഥാനം പ്രാപിക്കണം എന്നുവെച്ച് ഞാൻ അവന്റെ നിമിത്തം എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് ചവർ എന്നു എണ്ണുന്നു. ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്നോ തികഞ്ഞവനായി എന്നോ അല്ല ഞാൻ ക്രിസ്തുയേശുവിനാൽ പിടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്കും അത് പിടിക്കാമോ എന്നു വെച്ച് പിന്തുടരുന്നതേയുള്ളൂ. സഹോദരന്മാരെ, ഞാൻ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നിരൂപിക്കുന്നില്ല. ഒന്നു ഞാൻ ചെയ്യുന്നു പിമ്പിലുള്ളതു മറന്ന് മുമ്പിലുള്ളതിന് ആഞ്ഞുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുയേശുവിൽ ദൈവത്തിന്റെ പരമവിളിയുടെ വിരുതിനായി ലാക്കിലേയ്ക്ക് ഓടുന്നു’ (ഫിലി. 3:7-14).

ക്രിസ്തീയജീവിതവഴിയിൽ തുടക്കക്കാരനായ ഒരുവന്റെ ആവേശം നിറഞ്ഞ വാക്കുകളല്ല അപ്പോസ്തലൻ എഴുതിയത് എന്ന കാര്യം നാം ആദ്യം തന്നെ ഓർക്കണം. പക്ഷതയുള്ള ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സഹലമായ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യനാളുകളിലെ സാക്ഷ്യമാണിത്. പൗലൊസിന്റെ മാനസാന്തരം നടന്നിട്ടില്ലാത്ത മുപ്പത് വർഷം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ വർഷങ്ങളിൽ പല സഭകൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ദൈവം അദ്ദേഹത്തെ ഉപയോഗിച്ചു എന്നുമാത്രമല്ല അത്ഭുതങ്ങളാലും അടയാളങ്ങളാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയെ ദൈവം സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. പൗലൊസ് തുടക്കം മുതൽ തന്നെ സുവിശേഷത്തിനായി തന്നെത്തന്നെ സമ്പൂർണ്ണമായി വിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ട് തുടർച്ചയായി യാത്ര ചെയ്യുകയും വളരെ കഷ്ടതകൾ സഹിക്കുകയും ചെയ്തവനാണ്. തന്റെ കർത്താവിന്റെ സ്വഭാവത്തോട് അനുരൂപപ്പെടുക വഴി പാപത്തിന്മാലുള്ള വിജയത്തെ സംബന്ധിച്ച യഥാർത്ഥ്യം അറിയുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ പല സന്തോഷകരമായ അനുഭവങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അപൂർവ്വമായ ഒന്നായിരുന്നു ആത്മീയ സത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ വെളിപ്പാടുകൾ ലഭിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം മൂന്നാം സ്വർഗ്ഗത്തോളം എടുക്കപ്പെട്ട അനുഭവം.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഉദ്ദേശ്യവും നിവർത്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതാണ് തന്റെ ജീവിതാവസാനം അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ഇതാ എക്കാലത്തേയും മഹാനായ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ ജീവിതാന്ത്യത്തിൽ പറയുന്നത് താൻ തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് എത്തിച്ചേരുവാൻ മുന്നോട്ട് ആഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. ഭൂരിപക്ഷം വിശ്വാസികൾക്കും അവരുടെ രക്ഷയുടെ തുടക്കവും അവസാനവും ഒരു വീണ്ടും ജനനവും അന്ത്യന്യായവിധിയിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷയുടെ ഉറപ്പും മാത്രമാണ്. എന്നാൽ പൗലൊസ് അപ്പോസ്തോലനും അദ്ദേഹത്തെ പോലെ ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ ആകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ഇത് മാത്രമല്ല ലക്ഷ്യം. ഒരു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ക്രിസ്തു തന്നെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന വിശ്വാസമാണ് അദ്ദേഹം മേൽപറഞ്ഞ വാക്യങ്ങളിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. അതിനു പകരമായി എന്തുവില കൊടുത്തു താനും അത് മുറുകെ പിടിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹവും തീരുമാനിക്കുന്നു. മാനസാന്തരത്താൽ ദൈവം നമ്മെ പിടിക്കുമ്പോൾ അത് കേവലം നരകാഗ്നിയിൽ നിന്നു രക്ഷിച്ചു സ്വർഗ്ഗത്തിലാക്കുക എന്നതിനും അപ്പുറം ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടു കൂടിയായെന്നത് മഹത്തായൊരു സത്യമാണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ മുപ്പതു വർഷത്തെ മടുത്തുപോകാത്ത ക്രിസ്തീയ വേലയ്ക്കു ശേഷവും പൗലൊസ് അപ്പോസ്തനെപ്പോലെ പക്ഷതയുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ താൻ ഇനിയും തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പൂർണ്ണമായി നിറവേറ്റിയിട്ടില്ലായെന്നും അതിനായി താൻ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും പറയുമ്പോൾ ഈ ഉദ്ദേശ്യം എത്ര വലുതായിരിക്കും!

പൗലൊസ് ഈ വേദഭാഗത്ത് ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പരമവിളിയുടെ വിരുത് ലഭിക്കുക എന്ന മഹത്തായ ലക്ഷ്യവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ലോകം മഹത്വകരമെന്നു കരുതുന്ന പലതും ചപ്പും ചവറും ആയി തീരുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള സകലതും വിട്ടുകളയുവാൻ തക്കവണ്ണം വിലയുള്ളതായി ഇതിനെ കാണുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള വസ്തുവകകൾ ആഗ്രഹിക്കുകയും അവ മുറുകെ പിടിക്കുകയും അവയ്ക്കു തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ വലിയ പ്രാധാന്യം നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന വിശ്വാസികളെ നമുക്കു ചുറ്റും കാണുമ്പോൾ അവരുടെ ക്രിസ്ത്യാനിത്വം പൗലൊസിന്റെ ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തിൽ നിന്നും വളരെ അകലെ നിൽക്കുന്നതാണെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ നാം നിർബന്ധിതരാകുന്നു.

നരകാഗ്നിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം മാത്രമായി രക്ഷയെ കാണുന്നത് ആത്മീയപക്ഷതയില്ലായ്മയുടെ ഒരടയാളമാണ്. ദൈവം നിത്യതയിൽ നമുക്കുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയ വഴിയിലൂടെ ഓരോ ദിവസവും നടക്കേണ്ടതിനു വേണ്ടിയാണ് നമ്മെ രക്ഷിച്ചതെന്ന് നാം ആത്മീയപക്ഷത പ്രാപിക്കുമ്പോൾ തിരിച്ചറിയും (എഫേ. 2:10) ആ വഴിയാണ് പൗലൊസിന്റെ തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ദൈവോദ്ദേശ്യമെന്നു വിളിക്കുന്നത്. ദൈവത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ച കൃപയിൽ തൃപ്തിപ്പെട്ട് എന്നാൽ ദൈവേഷ്ട നിവർത്തിക്കുവാൻ മനസ്സ് വയ്ക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് നമ്മളെങ്കിൽ എത്ര

വലിയ സുവിശേഷപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിയാലും ദൈവമുമ്പാകെ വിലയുള്ള എന്തെങ്കിലും നിവർത്തിച്ച ഒരു ജീവിതമായിക്കുകയില്ല നമ്മുടേത്. തീർച്ചയായും പിശാചിന്റെ ആദ്യത്തെ ലക്ഷ്യം രക്ഷിക്കപ്പെടുവാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള ദൈവത്തിന്റെ കൃപയെ കാണാത്ത തരത്തിൽ ആളുകളെ അന്ധരാക്കുക എന്നതു തന്നെയാണ് (2 കൊരി 4:4). എന്നാൽ അതിൽ വിജയിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ അവന്റെ അടുത്ത ലക്ഷ്യം ഒരു പുതിയ വിശ്വാസി തന്നെക്കുറിച്ച് ദൈവത്തിനു വളരെ കൃത്യമായ ഒരു പദ്ധതിയുണ്ടെന്ന വസ്തുത കാണാതെവണ്ണം അവനെ അന്ധനാക്കുക എന്നതാണ്. ഒരു വലിയ അളവിൽ ഈ കാര്യത്തിൽ അവൻ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാന തീരുമാനങ്ങളിൽ പോലും ദൈവയിഷ്ടമെന്നാണെന്നു അറിയുവാൻ ചെറിയ അളവിൽ പോലും ശ്രമിക്കാത്ത ആയിരക്കണക്കിനു വിശ്വാസികളിനുണ്ട്.

ക്രിസ്തീയജീവിതമെന്നത് തുടർച്ചയായി മുന്നോട്ട് ആഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ട ഒന്നായിട്ടാണ് ഫിലിപ്പി ലേഖനത്തിലെ ഈ വേദഭാഗത്ത് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ലോകത്തിൽ നേടാവുന്ന ഏതെങ്കിലുമുള്ള ആത്മീയ പങ്കാളിയും ഈ അടിയന്തര ആവശ്യത്തിൽ നിന്നു നമ്മെ ഒഴിവാക്കുന്നില്ല. കാരണം പല വിശ്വാസികളും ഇന്ന് ഈ പാഠം അവഗണിക്കുന്നു. ഫലം ഒരു ജീവിതസാക്ഷ്യം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞകാലത്ത് എപ്പോഴോ ഒരു സുവിശേഷയോഗത്തിൽ കൈയ് ഉയർത്തിയതോ, ഒരു കാർഡ് ഒപ്പിട്ട് നൽകിയതിലോ മാത്രമാണ് അവരുടെ രക്ഷയുടെ അനുഭവസാക്ഷ്യം. അത് ആശ്ചര്യകരമായ ഒന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീട് ഒന്നും നടന്നില്ല. സഭാസഭാകൃത്യങ്ങൾ 24:30-34 ൽ കാണുന്ന പാഴായിപ്പോയ പുത്തോട്ടത്തിന്റെ ചിത്രം, രക്ഷയുടെ അനുഭവത്തിനു ശേഷം അന്ധനായിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥ വിശദീകരിക്കുന്നതാണ്. ഒരു പുത്തോട്ടത്തിനു നിരന്തരം കളപറിക്കുന്നതടക്കമുള്ള പരിചരണങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. അതുപോലെ തന്നെയാണ് മനുഷ്യദേഹിയും.

ഒരാഴ്ചയിൽ കൂടുതൽ പഴക്കമുള്ള അനുഭവങ്ങൾ സഭയിൽ പറയരുതെന്ന ഒരു നിയമം ആദ്യകാല മെത്തഡിസ്റ്റ് യോഗങ്ങളിൽ വെച്ചത് ജോൺ വെസ്ലിയാണെന്ന് തോന്നുന്നു. ഒരുവനു ദൈവവുമായി ഒരു ഇടപെടൽ കഴിഞ്ഞ ഏഴു ദിവസങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ അയാളെ പിന്മാറ്റക്കാരനായിട്ടാണ് കണക്കാക്കുന്നത്. നമ്മിൽ എത്ര പേർക്കു ഇന്ന് ഈ പരീക്ഷ മറികടക്കാൻ കഴിയും? അതോ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു യോഗത്തിൽ നിശ്ചിതമായി ഇരിക്കേണ്ടി വരുമോ? പൗലോസിന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക: 'ഒന്നു ഞാൻ ചെയ്യുന്നു പിമ്പിലുള്ളത് മറന്നു മുമ്പിലുള്ളതിന് ആഞ്ഞുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുയേശുവിൽ ദൈവത്തിന്റെ പരമവിളിയുടെ വിരുതിനായി ലാക്കിലേക്കു ഓടുന്നു' (വാക്യം 13,14). ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതത്തിലെ മുൻഗണനകളിൽ ഒന്നാണിത്. ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കി അതിലേക്ക് ആയുധം എന്നത് ഒരു ആത്മീയനെ സംബന്ധിച്ച് 'വേണമെങ്കിൽ ആകാം' എന്ന ഒന്നല്ല. മറിച്ച് അത് എല്ലാ യഥാർത്ഥ ദൈവപൈതലിന്റെയും സ്വഭാവമായിരിക്കണം.

മൊഴിമാറ്റം: സാജു ജോസഫ്.